Ezechia

Ezechia

În persoana lui Ezechia avem de a face cu un alt rege excelent al lui Iuda. „Numele mamei sale era Abiia, fiica lui Zaharia" (2 Cronici 29.1). Toată veşnicia se va păstra amintirea acestei evlavioase fiice a lui Zaharia, a cărei influenţă liniştită şi răbdătoare s-a făcut pe deplin simţită în educaţia acestui fiu, influenţă care s-a regăsit în tot binele pe care Ezechia l-a făcut ţării sale şi poporului său. Lucrul acesta trebuie să constituie o puternică încurajare pentru toate mamele creştine, cu atât mai mult cu cât tatăl acestui rege „a provocat la mânie pe Domnul" (28.25).

Lectura capitolelor care istorisesc viaţa lui Ezechia ne va permite să observăm frumuseţea caracterului său, pentru că el a fost un adevărat tată pentru poporul lui. „Ezechia a vorbit inimii tuturor leviţilor care aveau înţelegere cu privire la buna cunoaştere a Domnului" (2 Cronici 30.22). Mai târziu, cu ocazia unui atac din partea unui duşman puternic, el zice: „Fiţi tari şi curajoşi! Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi înaintea împăratului Asiriei şi înaintea întregii mulţimi care este cu el; căci cu noi sunt mai mulţi decât cu el. Cu el este un braţ de carne, dar cu noi este Domnul, Dumnezeul nostru, care ne va ajuta şi va lupta pentru noi." Poporul a avut încredere în cuvintele lui Ezechia, împăratul lui Iuda" (2 Cronici 32.7-8).

O dată mai mult, ne-am fi bucurat dacă is-torisirea biblică s-ar fi terminat într-o asemenea atmosferă, însă ea continuă. Urmărind un scop bun şi înţelept, Dumnezeu îl avertizează pe rege, în vârstă de 39 sau 40 de ani, că va muri. Căile Domnului sunt totdeauna bune şi desăvârşite; din nefericire, Ezechia nu a înţeles lucrul acesta şi, la auzul unor asemenea cuvinte, el se întoarce cu faţa la perete, plânge cu amar şi se roagă Domnului. Rugăciunea sa izvorăşte dintr-o stare de disperare, însă eu mă tem că el nu s-a gândit să spună: „facă-se voia ta!" Dumnezeu îi împlineşte, totuşi, cererea (aşa cum o face El adesea şi cu noi când insistăm asupra unui lucru) şi îi acordă regelui încă 15 ani de viaţă. Dar, vai, acest timp nu a fost tot atât de glorios ca anii precedenţi. Mai întâi, inima împăratului s-a umplut de mândrie (2 Cronici 32.25-26); trei ani mai târziu i s-a născut un fiu pe care l-a numit Manase (uitare). Din versetele citite mai înainte s-ar părea că Ezechia a uitat „binefacerea pe care a primit-o" (versetul 25). Când s-au terminat cei 15 ani de viaţă acordaţi tatălui său, băiatul acesta avea 12 ani. El a domnit 55 de ani la Ierusalim, dar „a făcut ce este rău înaintea Dom-nului, după urâciunile popoarelor pe care Domnul le izgonise dinaintea fiilor lui Israel. El a zidit iarăşi înălţimile pe care tatăl său Ezechia le dărâmase; a ridicat altare Baalilor, a făcut idoli Aşerei, şi s-a închinat înaintea întregii oştiri a cerurilor şi i-a slujit. A zidit altare în Casa Domnului, măcar că . Domnul zisese: „În Ierusalim va fi Numele Meu pe i vecie." A zidit altare întregii oştiri a cerurilor în cele două curţi ale Casei Domnului" (2 Cronici 33.2-5).

Şi relatarea continuă, redând oribilele păcate comise de acest om, fiul unuia dintre cei mai buni împăraţi ai lui Iuda, însă un fiu provenit din mândria şi voia personală a tatălui său. 2 împăraţi 24.4 adaugă: „din cauza sângelui nevinovat pe care-l vărsase Manase, şi de care umpluse Ieru-salimul. De aceea, lucrul acesta Domnul n-a voit să i-l ierte." Manase a făcut ca Iuda şi locuitorii Ierusalimului să rătăcească, împingându-i să comită mai multe păcate decât popoarele pe care le-a nimicit Domnul dinaintea copiilor lui Israel. „Domnul a vorbit lui Manase şi poporului său, dar ei nu au vrut să asculte. Atunci Domnul a trimis împotriva lor pe căpeteniile oştirii împăratului Asiriei, care au prins pe Manase şi l-au pus în lanţuri. L-au legat cu lanţuri de aramă şi l-au dus la Babilon. Când a fost la strâmtoare, s-a rugat Domnului, Dumnezeului lui, şi s-a smerit adânc înaintea Dumnezeului părinţilor săi. I-a făcut rugăciuni; şi Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a scultat cererile, şi l-a adus înapoi la Iersualim în împărăţia lui. Şi Manase a cunoscut că El, Domnul, era Dumnezeu." (2 Cronici 33.9-13.)

Deşi, într-un anumit sens, păcatul lui nu a putut fi iertat — pentru că din cauza păcatului lui, Ierusalimul a fost nimicit, Ieremia 15.4 — totuşi, chiar un păcătos aşa de mare ca Manase a putut primi personal o iertare deplină din partea Dum-nezeului lui Israel. Rugăciunea făcută în temniţa din Babilon prin care Manase cerea iertare Dom-nului a fost luată în considerare şi împlinită, pentru ca în felul acesta să fie încurajaţi şi alţi păcătoşi care se pocăiesc şi se întorc la Dumnezeul acesta plin de milă şi îndurare, încet la mânie, bogat în bunătate şi care renunţă a mai trimite relele cu care ameninţase pe păcătoşi (Ioel 2.13).

Dacă unul dintre cititorii mei s-a depărtat de calea dreaptă, îl rog să-şi aducă aminte că drumul de întoarcere îi este larg deschis şi că Tatăl este gata să-1 ierte fără a-i adresa vreun reproş. Noi ştim bine ce am meritat şi ne este greu să înţelegem cum de nu ni s-a făcut după faptele noastre. Simţim din plin iertarea lui Dumnezeu, fără a putea înţelege vreodată ce L-a determinat să ne ierte. Manase a putut vedea că Dumnezeu rămâne credincios promisiunilor Sale, oferind chiar şi mai mult decât a promis; pentru că Domnul i-a dat acestui rege vinovat care s-a umilit, pe unul dintre cei mai buni împăraţi ai lui Iuda în persoana nepotului lui, Iosia. Aşa lucrează Dumnezeu în harul Lui nemărginit.

Nepotul lui Manase nu avea decât şase ani când a murit bunicul lui. Umilinţa şi pocăinţa bătrânului rege însoţite de energia pe care a dovedit-o înlăturând idolii pe care-i făcuse şi reparând altarul Domnului (2 Cronici 33.15-16) trebuie să fi făcut o bună impresie asupra copilului, şi probabil că au fost mijlocul folosit de mâna bună a lui Dumnezeu pentru a-l determina să urmeze acelaşi drum. Cât despre fiul lui Manase, Amon, în vârstă de 22 de ani la moartea tatălui său, acesta nu a fost deloc influenţat de schimbarea respectivă: „El nu s-a smerit înaintea Domnului, cum se smerise tatăl său Manase, căci Amon s-a făcut din ce în ce mai vinovat" (2 Cronici 33.23). Ce mesaj solemn pentru noi, menit să ne angajeze a-i călăuzi pe copiii noştri pe calea cea bună chiar de când sunt mici!